

KIS HÍR

... MERŐEN RÁ BÁMULT. (Lásd a 86. lapon.)

A BÜVÖS AJÁNDÉKOK,

vagy

Ibolya és Gyöngyike meglepő kalandjai.

— Mesés történet, számos képpel. —

(Folytatás.)

III. FEJEZET.

Találkozás a máglyánál.

— DOLOGRA, fiuk! Iluska még nem egyhamar jön, rá érünk, hogy jókora máglyát rakjunk itt a mezőn. Mire megjön, javában égni fog a tűz. Rajta!

Hozzá is láttak a fiuk szaporán és nagy buzgósággal. Fölszedtek minden száraz galyat, egyik-másik pedig egészen az erdőcskéig elballagott és egész rakás tűzrevalót hozott.

A csapat vezetője, egy vidám, csinos képű, izmos fiu, nagy gonddal rakta meg a máglyát, aztán meg is gyújtotta. A tűz vigan ropogva, lobogó lánggal égett.

— Most már vigyázzunk! szólta a vezér. Mihelyt meglátom Iluskát, jelt adok, aztán kezét fogva körül tánczoljuk a tüzet. Amint Iluska ide ér és kérdi, mit mivelünk, előveszem zsebemből a könyvet. Hozott-e mindenki könyvet?

— Én elhoztam az ócska mese-könyvet, szólta egyik fiu.

— Én is a hugom tündér-meséit, mondá egy másik.

— Én is hoztam! Én is! kiálták mind a többiek.

— Jól van. A többit már tudjátok. Most csak iparkodjunk, hogy jó nagy tűzünk legyen.

— Nagyon nagyra ne élesszük, mert még megijed valami öreg anyóka a faluban és a nyakunkra jön, hogy veszedelmet okozunk, szólta egy vörös képű fiu.

— Az ám, nyakunkra jönnek, mondá egy kisebb fiu. Nézzétek, már jön is amott két öreg anyóka.

— Ugyan kik lehetnek? kérde a vörös képű.

— Nem tudom, soha sem láttam őket, felelé a vezér.

— Én tudom, szólalt meg egyik fiu. Tegnap költöztek be abba az ócska házba, mely a falu tulsó végén sokáig üresen állt.

— Tán bizony kóbor cigány-asszonyok, jegyzé meg a vezér.

— Halkabban! Meghallják! inté a kis fiu.

A két öreg asszonyság ezalatt oda ért a fiukhoz. Nagyon öregeknek látszottak, de feltűnően fürgén lépegettek s egyikök nagy csomagot cipelt a bő köpönyege alatt.

— Jó napot, fiacskáim, szólta az egyik anyóka. Ugyan miféle játékot játszatok ti itt.

A fiuk hol egymásra, hol a két anyókára bámultak. Egyik-másik valami »Jó napot!« formát dörmögött, egy-kettő úgy félig-meddig megemelte a kalapját, de az öreg asszony kérdésére senki sem felelt.

— Ejnye, de neveletlen fiuk! szólta a másik anyóka.

Az előbbi, aki a kérdést tette, most ahhoz a csinos fiuhoz fordult, aki a társaság vezére volt.

— Mondd meg, Lenczikém, miféle játékba fogtatok? Talán mi is részt vehetünk benne.

A fiu ugyan-csak meglepődött, mikor az ismeretlen öreg asszonyság így nevén szólította, de aztán elmosolyodott annak hallatára, hogy a két öreg anyóka részt akar venni a játékban.

— Nem benne... ne felelé.

A kis fiu nagyobbik p

— Mit kányok?

— Ugyan sa a másik hogy boszor hallani!

A vörös Lenczinek:

— Iluska ez az alkal

elrontja a r

— Csönd Lenczi.

A két ö ekkor kissé szélgetett eg

— Várnu gyan lesz, s

— Term hogy a gyer

barátkozzan

Egyik fiu

— Ott jö Lenczi m

dobott a tü

— Rajta aztán rajta

A fiuk ké kezét fogva közben Lenc

— Kéren feldöntjük,

A leányk

— Mit j játszom vele

— Nem hiszem, hogy részt vehetnének benne . . . nem igen találnák mulatságosnak, felelé.

A kis fiu oda sugott a mellette álló nagyobbik pajtásnak:

— Mit gondolsz? . . . Hátha boszorkányok?

— Ugyan hallgass, oktondi! sugta vissza a másik. Annyit már csak tudhatnál, hogy boszorkány nincs. Még meg találják hallani!

A vörös képü fiu meg azt sugta Lenczinek:

— Iluska most már mindjárt jön . . . ez az alkalmatlan két öreg anyóka még elrontja a multságunkat!

— Csöndesebben . . . meghallják, intette Lenczi.

A két öreg asszonyság azonban épp ekkor kissé hátrább vonult és élénken beszélgetett egymással.

— Várnunk kell, majd meglátjuk, hogyan lesz, szólt az egyik.

— Természetesen. Nem kívánhatjuk, hogy a gyermekek már első látásra megbarátkozzanak velünk.

Egyik fiu fölkiáltott:

— Ott jön Iluska!

Lenczi még egy csomó száraz galyat dobott a tüzre, s élénken kiáltá:

— Rajta, fiuk! Körbe! Kezet kézbe, aztán rajta szaporán!

A fiuk körül állták a tüzet s egymás kezét fogva szilajul táncoltak körbe, miközben Lenczi oda szólt a két anyókanak:

— Kérem, álljanak félre, mert bizony feldöntjük, ha utunkba akadnak.

A leányka ez alatt futva közeledett.

— Mit játszotok, Lenczi? kérdé. Én is játszom veletek.

A fiuk, Lenczi vezénylő szavára, megálltak s mind-egyikök könyvet rántott elő a zsebéből és magasra tartotta.

— Ez nem játék, szólt Lenczi roppantul ünnepies hangon. Törvényt láttunk egy csomó oktalan ócska könyv fölött, máglyára íteltük őket és most rögtön a tűzbe vetjük, ha csak meg nem ígéred . . .

Iluska oda ugrott Lenczihez.

— Ugyan Lenczi! Könyveket elégetni! Aztán ijedten sikoltott fel.

— Jaj! Lenczi! Hiszen az az én mesekönyvem, a mi a kezdedben van . . . Azt nem szabad tűzbe dobnod, az a legkedvesebb könyvem!

— Már pedig elégetünk minden tündérmesés-könyvet, ami csak van a faluban, ha ünnepélyesen meg nem ígéred . . .

Nem folytathatta, mert az egyik öreg anyóka hirtelen megragadta a karját és rá kiáltott:

— Te gonosz ficzkó! Elégetni a mesekönyveket! Nem tudod, mi sors érne akkor, mert én téged rögtön átv . . .

— Vigyázz, testvér! szólt a másik öreg asszonyság s izgatottságában elejtette a csomagját. — Ez nem a módja . . .

— És Lenczi nem gonosz ficzkó! kiáltá Iluska méltatlankodva. — Nem is akarja ő igazán elégetni az én tündérmeséimet.

— Ej, mit avatkoznak ezek az alkalmatlan öreg asszonyok a dolgunkba? szólt Lenczi boszusan. — Semmi közük hozzá, hogy mit csinálunk. Ez a könyv pedig csak úgy az enyém, mint az Iluskáé, azt teszem vele, amit akarok.

És újra fölemelte a könyvet, mintha be akarná dobni a tűzbe.

— Igen, elégetjük mind ezeket az ostoba könyveket, kiáltá a vörös képü fiu. Akkor

aztán a leányok sem olvassák azt a sok együgyűséget.

— Ugyan Béla! Hogy mondhatsz ilyet! szólt Iluska szörnyűködve.

A két öreg asszonyság ez alatt váltig csóváltgatta a fejét és izgatottan beszélt egymással.

— Ezek gonosz gyerekek! Meg kell őket leczkézteni! Meg is teszem. Hallatlan! Elégetni a tündér-meséket! mondá az, amelyik az imént megragadta Lenczinek a karját.

A másik öreg asszonyság csititgatta a társát, de hasztalan, mert ez haragosan fölemelve botját, közelebb lépett a fiukhoz. (Lásd a képet az 85. lapon.)

— Ti gonosz fiuk! Megtiltom, hogy azokat a könyveket a tűzbe dobjátok! kiáltá.

— No, akkor már csak azért is meg tesszük, felelé Béla, a vörös képű fiu.

A tűz fölé tartotta könyvét. Iluska közbe akart lépni, de már későn volt, a könyv bele esett a tűzbe. Talán több könyv is követte volna, de ebben a pillanatban egy uri nő termett ott a gyermekek közt. Anynyira izgatottak voltak mindnyájan, hogy egyikök sem vette észre közeledését. Iluska azonban, mihelyt megpillantotta, örvendezve futott hozzá és megölelte.

— Mamácskám! Jaj de jó, hogy itt vagy!

A fiuk iziben meghátráltak s a máglya felé nyújtott könyvek csoda gyorsasággal tűntek el, zsebben, kabát alatt, amelyik hová fért. De az uri nő biz' ezt nagyon jól látta s így szólt:

— Lenczi, mit miveltek ti itt? Remélem, nem valami rosszban törtétek a feje teket?

Mielőtt Lenczi bele foghatott volna a magyarázásba, megszólalt a haragos anyóka:

— Ezek nagyon gonosz fiuk. Példásan meg kell őket büntetni. El akarták égetni a tündér-meséket, — minden mese-könyvet, ami csak van a faluban.

Az uri nő elmosolyodott.

— No, nem igen hihetem, hogy komolyan el akarták égetni azokat a könyveket, mondá. Ugy gondolom, egy pajkos fiu meg akarta tréfálni a hugoeskáját, akit néha nem bir elsábitani a könyvétől egyéb játékhöz. Alkalmasint rá akartak riasztani, hogy elégetik a könyveket.

S tréfásan megfenyegette a Lenczit.

— Persze hogy úgy van, mondá Iluska. Hiszen Lenczi maga is szereti a meséket.

— Mi mindnyájan szeretjük a meséket, kiáltá az egyik fiu. Nem is akartuk a könyveket igazán elégetni.

— Eszüink ágában sem volt, bizonyítá egy másik.

— Csakhogy az egyik könyv mégis elhamvadt, mondá haragosan az anyóka.

— Ó, azért nem kár, az volt riasztásnak kiválasztva, mert már semmi hasznát sem lehetett venni, a lapjainak fele hiányzott, felelt Béla.

— És még az sem esett volna bele a tűzbe, ha ... szólt Lenczi és boszus pillantást vetett a két anyókára.

Az uri nő észre vette ezt a pillantást és alkalmasint meg is értette, mert komolyan mondá:

— Gyerekek, remélem, nem viselkedtek illetlenül a tisztas öreg asszonyságokkal szemben?

A fiuk zavarodottan néztek össze.

— Ne ... nem igen ... az az ... izé ... hebegte Béla.

— Dehogyan
Ami igaz,
fogadtuk ők

Sajátságos
szavai az ör

— Dehogy nem! szólt Lenczi őszintén. Ami igaz, igaz . . . Nem igen szívesen fogadtuk őket.

Ezzel a két anyóka felé fordult s illedelmesen megemelte a kalapját.

— Bocsánatot kérünk, ha megbántottuk.

. . . FÖLEMELVE BOTJÁT KÖZELEBB
LÉPETT. (Lásd a 84. lapon.)

Sajátságos, de úgy volt, hogy illedelmes szavai az öreg asszonyságokat még inkább

kihozták sodrukból mint a könyvek veszedelme. Mereven bámultak rá, a szemüket dörzsölték, fejüket csóválták, össze néztek, aztán megint csak rábámultak.

A többi fiu is követte Lenczi példáját.
— Bocsánatot kérünk, mondták.

Iluska pedig nyájasan szólt közbe:

— Tévedés volt az egész. A nénikék nem tudták, hogy a fiuk csak tréfálnak.

A két öreg asszonyság, úgy látszik, nem volt tisztában az egész dologgal. Nem szóltak semmit, de a haragosabbik sem látszott többé annyira haragosnak s oda fordult társához:

— Vedd föl a csomagot és menjünk haza, Gyöngyike!

— Majd én segítek, szólt Iluska szolgálat-készen.

A segítség nem is volt fölösleges, mert a csomag szét oldódott s a benne volt holmi szerte hullott. Micsoda furesa holmi volt az! Egy pár fényes kis cipő, mellette egy pár nagy csizma, egy sipka, egy zubbony, néhány palaczk és más efféle, de csupa ócska portéka. Iluska roppantul szeretne volna tudni, hogy ugyan mire jó mindez az öreg anyókáknak; de nem kérdezősködött, az öreg asszonyságok pedig szó nélkül kötöztek össze a csomagot.

A fiuk ez alatt eloltották és eltaposták a tüzet, miközben egy kis leczkét is kellett az uri nőtől végig hallgatniok arról, hogy a tréfának is van határa és a leánykák megriasztásában sem szabad túl menni ezen a határon. Kissé röstelkedtek és szerették volna, ha az az alkalmatlan két öreg asszonyság már odább állna. Akkor majd szabadabban beszélhetnek.

A csomag végre rendben volt s az egyik anyóka átvette és így szólt Iluskához.

— Köszönöm, kedvesem. Örvendek, ha a fiuk csak tréfáltak, de még tréfának is rossz a fenyegetés, hogy elégetik a mesekönyveket. Jó szerencse, hogy a mamád ide jött. Mert a mamád ez ugy-e?

— Persze, az én aranyos jó mamám, felelé Iluska. Nem édes anyám ugyan, hanem mostoha kedves mamácskám. No... vigyázzon, elejti a csomagot.

Csakugyan, az öreg asszonyság majdhogy maga is hanyatt nem esett az Iluska szavai közben. Egy pillanatig merően rá bámult (Lásd a képet a czimlapon) aztán a másik öreg asszonysághoz fordulva, halkán mondá:

— Mostohája! Hallottad, Gyöngyike? Az a nő... az a nő... azt mondja ez a gyermek, hogy az neki mostohája!

A másik anyóka alkalmasint hallotta, mert ugyan-csak csóválta a fejét és nagyon meglepődve bámult.

— Hallottam, hallottam, mormogta. Menjünk, Ibolya.

— Igen, menjünk haza.

S a két öreg anyóka lassan elballagott, utközben nagy fej-csóválás közt ismételve:

— Azt mondta, hogy mostohája, Gyöngyike!

— Igen, azt mondta, hogy mostohája, Ibolya!

(Folytatása következik.)

Találós kérdések.

Melyik rög tud beszélni?

*

Melyik garast nem lehet ezer forintért sem megkapni?

*

Melyik ló város?

*

Melyik kos nem jár négy lábon?

A megfejtők név-sorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Tannenburgi Róza“.

Irta Schmid Kristóf, átdolgozta Donászy Ferencz; hat színes képpel, szép vászon-kötésben.

A „KIS LAP

BEKÖSZÖNT
nyissam
nemes mérköz
senyre.

Ezennel me
idei nagy pály

„Az

Ilyen czim a
pályázatban ré
dokon utazott
hajón, lóháton,
tavaly az orszá
megpróbálhatt

jól figyeljete

egy-egy nagyo
irnia, hanem,
különféle mód
ket és miért t
tapasztalt gya
hajókázva stb.

pályázó csupa
de igen is sz
híven csak a
lásait adja elő

A dolgozat
150 nyomtato
Hogy mennyi
»Kis Lap«
mindenki köm

Minden pály
nevelő, tanító
hogy a mű
készült dolgoz

A pályam
ideje: 1897. é

A pályam
tandó bizottsá

A „KIS LAP” nagy pályázata.

BEKÖSZÖNT az ideje, hogy újra megnyissam kis olvasóimnak a pályát nemes mérkőzésre, szellemi érdekes versenyre.

Ezennel megnyitom a »Kis Lap« ez idei nagy pályázatát ily czimmel:

„Az én utazásaim.”

Ilyen czim alatt írja le mindenki, aki a pályázatban részt kíván venni, milyen módokon utazott már. Tehát: gyalog, kocsin, hajón, lóháton, kerékpáron, léghajón (mert tavaly az országos kiállításon ezt is sokan megpróbálhatták.) Még pedig — és erre jól figyeljete! — a pályázónak nem egy-egy nagyobb utazás részleteit kell leírnia, hanem, hogy az utazások milyen különféle módjaiban volt már része, melyiket és miért találta legkedvesebbnek, mit tapasztalt gyalog szerrel, mit kocsikázva, hajókázva stb. Az sem szükséges, hogy a pályázó csupa nagy utazásokat írjon le; de igen is szükséges az, hogy mindenki híven csak a saját élményeit és tapasztalásait adja elő.

A dolgozat legalább 80 és legfeljebb 150 nyomtatott sornyi terjedelmű legyen. Hogy mennyi egy nyomtatott sor, arról a »Kis Lap« egy sorának lemásolásával mindenki könnyen tájékozódhatik.

Minden pályaművön a szülék, vagy a nevelő, tanító bizonyítványa legyen arról, hogy a mű a pályázónak saját erejéből készült dolgozata.

A pályaművek beküldésének határideje: 1897. évi szeptember hó 25-dike.

A pályaműveket ismert írókból alakítandó bizottság fogja megbírálni s a bi-

zottság ítélete alapján három jutalom kerül kiosztásra, még pedig:

Első jutalom, a legjobb pályamű szerzőjének: három kötet a »Magyar mese-és monda világ« című nagy becsű munkából, *Benedek Elektől*, a *Széchy Gyula* művészi képeivel.

Második jutalom, a második legjobb mű szerzőjének, ha fiú: a »Buda hőse« című regényes korrajz, *Donászy Ferencztől*, számos korhű képpel; ha leány: a »Csudaszép mesék« című remek kiállítású mesekönyv, tizenhárom nagy, színes képpel.

Harmadik jutalom, a harmadik legjobb mű szerzőjének: tíz füzet a *Hoffmann Ferencz ifjusági irataiból*, diszesen bekötve.

A pályázat eredményét s vele a jutalmakat a »Kis Lap« 1897. évi október 10-diki számában fogom kihirdetni.

Ime, nyitva hát a verseny-pálya, szálljatok nemes küzdelemre, kiki legjobb tudásával, legbuzgóbb iparkodásával! Minél többen versenyeztek, annál szebb lesz a küzdelem, nekem annál nagyobb az örömem s a győzteseknek annál értékesebb a diadaluk!

Forgó bácsi.

ARANY KALÁSZOK.

Kerüld az olyan gyermeket, akiről tudod, hogy hazudik apja-anyja előtt és rejtegeti előlük tetteit. Mert ha álnok tud lenni azokkal szemben, akik őt legjobban szeretik s akiknek legtöbb hálával tartozik, mennyivel inkább fog megcsalni másokat!

Haladj elszántan és következetesen kitűzött célod felé, de ne dugd be füledet elbizakodottan a jó indulatu, tapasztalt emberek szava elöl. Mert nincs olyan bölcs, aki utját néha el ne téveszthetné és a jóakaró figyelmeztetésnek hasznát ne vehetné.

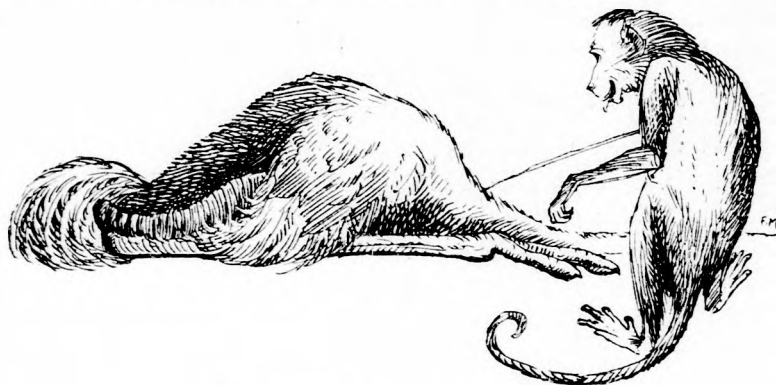
MAJMÓCZI PIHENŐJE
 vagy
 A MEGLAKOLT HETYKESÉG.

— Tréfa, hat képpel. —

RAKONCZÁTLAN jó kedvvel élt Majmóczi urfi az erdőben. Ugrált-mászált a fákon,

hintalózott a hosszú farkán függve és nem is lett volna az ő jó kedve ellen senkinek kifogása, ha ő is meghágy másokat az ő békességökben.

A fákon azonban ott éltek a madarak is, ezeket pedig Majmóczi szörnyű módon lenézte. Mihelyt észre vette, hogy valamely

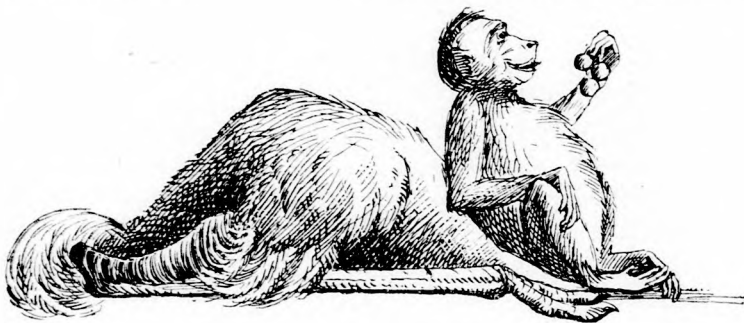
... MEGPISZKÁLTA. (Lásd a 89. lapon)

gyümölcs-fán madarak lakomáznak, azonnal közéjük rontott és elűzte őket.

— Pusztuljatok, haszontalan kis jószágok! Nem tudtok semmit, nem érdemlitek ezt a jó gyümölcsöt.

— Nem tudunk? Hogy ne tudnánk? Tudunk röpülni, dalolni . . .

— No bizony! Mi az a ti dalotok? Haszontalan sipogás. Lábatok van, de tudtok-e nagyot ugrani? Ugy-e nem? Kezetek meg éppenséggel nincs. Farkatok, no, az van, de mire jó? Tudtok-e rá akaszkodva himbálózni, így ni? Ugy-e nem? No hát! Takarodjatok, ez a gyümölcs-fa az enyém.

... NAGYON MEG VOLT ELÉGEDVE. (Lásd a 90. lapon.)

Majmóczi, mint ebből is látható, nagyon önző majom volt és azt hitte, hogy minden csak az ő számára nő és terem. Mikor

reggel fölkel — azaz, mivel fán aludt, hát nem föl kelt, hanem leszállt a nyugvóhelyéről — elsétált a forráshoz és ennek

tükrében b
 gyon tetsz
 is, hogy sz

nyörködni
 olyan győ
 Egy nap
 magát a sa

— Valjo
 piszkálta. C
 toll az bizo

tükrében bámulta a saját képét, mely nagyon tetszett neki. Oda gyűltek a madarak is, hogy szomjukat oltsák.

— Mit akartok itt, ti hitvány kis madarak? Itt nem szabad innotok, ez megfontaná az én tükrömet. Én pedig gyö-

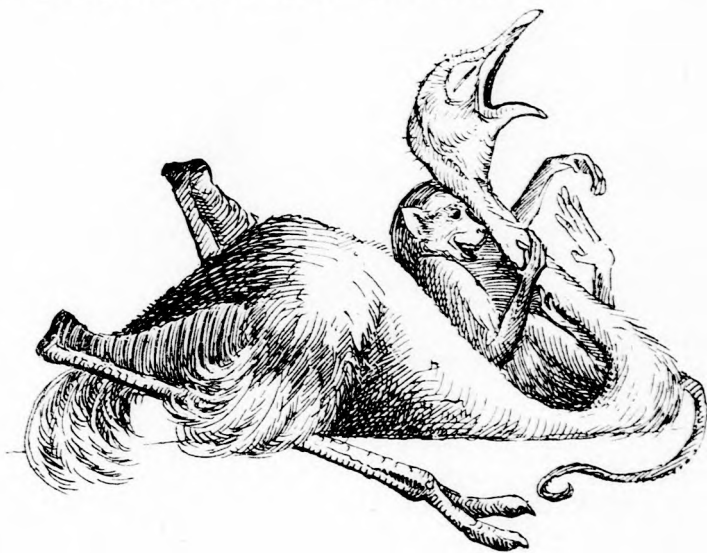

. . . HANYATT DÜLT NEVETTÉBEN. (Lásd a 90. lapon.)

nyörködni akarok magamban, mert én olyan gyönyörű vagyok!

Egy napon, miután jól kigyönyörködte magát a saját maga képében, odébb sétált,

hogy kényelmes helyet keressen, ahol eszegetve pihengessen. És amint a homok-síkságon sétált, nagy csomó tollat látott a homokon.

. . . KÉNYELMETLEN ÁLLAPOTBA JUTOTT. (Lásd a 91. lapon.)

— Valjon mi ez? kérdé kíváncsian és megpiszkálta. (Lásd a képet a 88. lapon.) Madár-toll az bizonyos. De mekkora rakás! Mintha

egész öreg megkoppasztott madárnak a tollát ide hordták volna. No, annál jobb, legalább kényelmes puha nyugvó helyet találtam.

Leült és hozzá látott a magával hozott gyümölcs eszegetéséhez. Nagyon meg volt elégedve. (Lásd a képet a 88. lapon.)

— Pompás puha ágy! Ilyen jó pihenő helyem még soha nem volt. Lám, azoknak a haszontalan kis madaraknak a tolla mégis jó valamire.

Épp amint ezt mondta, megmozdult valami előtte, némi távolságban a toll-rakás-

tól. A homokból egy fej bukkant föl, erős nagy csőrrel. És rá bámult Majmóczi.

— Nini! Hát te ki vagy? kérde Majmóczi.

— Inkább én kérdem, hogy ki vagy te? felelé a fej. Ki vagy és mi keresni valód itt? Hogy mertél oda feküdni? Azt nem tűröm!

Majmóczi nyugodtan eszegetett tovább.

... A NYAKÁT HÁTRA SZEGEZVE. (Lásd a 91. lapon.)

— Semmi közöd hozzá fej barátom. Ezt a rakás tollat én találtam, tehát az enyém és itt heverészek, akár tetszik neked, akár nem.

— Csakhogy nekem nem tetszik.

— Nekem pedig tetszik.

— De én most mindjárt felkerekedem és odább megyek.

— Tessék! Kiváncsi vagyok rá, hogy egy fej hogy megy odább láb nélkül.

— Van nekem lábam, kettő is. Én madár vagyok.

Majmóczi hanyatt dült nevéttében. (Lásd a képet a 89. lapon.)

— Madár vagy? No, fura madár vagy, akinek csak feje van.

— Mondom, hogy van lábam is és odább akarok menni. — Hát kelj föl!

— Dehogy kelek. Ha odább akarsz menni, nem tartóztatlak. Szerencsés utat?

Most Majmóczi ezt a madár-fejet össze azzal a...

— Indulj le, hogy megengedjék persze, ha ma haszontalan kis sem tudsz. Én állsz is. Nekem ezen a puha t...

A fej erősen nyak is kiemegette bosszusan szölt...

— Meghiszitek, hogy kellemes verés esik a puha toll-vánkoson. Nekem semmi közöm hozzá, ha rajtam hever...

Es Majmóczi nagy hirtelen rá is tudta, mi történt vele, csak azt érezte, hogy szörnyen kényelmetlen állapotba jutott. (Lásd a képet a 89. lapon.)

— Jaj! Jaj! Mi az? ki ijedten.

Mert egyszer és valami oda... a valami pedig hegyiben a na...

A toll-rakásba ugrott. Majmóczi hosszu nyakba... az a tollrakás nagy strucz-madarszen nyargalásból holtttá lett ijedten.

— Jaj! Jaj! ezt nem szereted.

— De én meg és még sebesebb...

Most Majmóczy nem is gyanította, hogy ezt a madár-fejet egy hosszú nyak köti össze azzal a toll-rakással.

— Indulj hát, no! Nincs szükséged rá, hogy megengedjem, kis barátocskám. Hanem persze, ha madárka vagy, hát együgyű haszontalan, kis jószág vagy, aki semmit sem tudsz. Én bizony nem bánom, ha odább állsz is. Nekem nagyon jó dolgom van ezen a puha toll-vánkoson.

A fej erősebben megmozdult és a hosszú nyak is kiemelkedett a homokból. És a fej bosszusan szólott:

— Meghiszem, hogy kellemes heverés esik a puha toll-vánkoson, de nekem semmi kedvem hozzá, hogy rajtam heverészgess.

Es Majmóczy nagy hirtelen nem is tudta, mi történik vele, csak azt érezte, hogy szörnyen kényelmetlen állapotba jutott. (Lásd a képet a 89. lapon.)

— Jaj! No! Mi az? kiáltá ijedten.

Mert egyszerre csak hanyatt vágódott és valami oda szorította a toll-rakáshoz. Az a valami pedig az a hosszú nyak volt, hegyiben a nagy csőrös fejjel.

A toll-rakás aztán megmozdult és talpra ugrott. Majmóczy ijedten fogózott meg a hosszú nyakra és a strucz-madár — mert az a tollrakás, meg a fej és a nyak egy nagy strucz-madáré volt — megindult, sebesen nyargalva, úgy hogy Majmóczy félholtá lett ijedtében.

— Jaj! Jajaj! Megállj! Eressz! Már ezt nem szeretem!

— De én meg ezt szeretem, felelé a strucz és még sebesebben nyargalt végig a síkságon.

A nyakát pedig hátra szegezve tartotta és úgy oda lapította Majmóczyt, hogy ez már alig szuszogott. (Lásd a képet a 90. lapon.) És a nagyokat ugró strucz e mellett még úgy rázta is, hogy szegény Majmóczy csak úgy nyekegett bele.

— Ó, ó! Állj meg! Elájulok, meghalok, végem van!

— Mi közöm hozzá? felelé a strucz. Felszólítottalak, hogy pusztulj a hátamról, de azt mondtad, hogy neked ott nagyon jó dolgod van és hogy én haszontalan kis madár semmit sem tudok.

— Jaj, szám-bánom! Soha sem bánom többé a madarakat, csak most az egyszer irgalmazz.

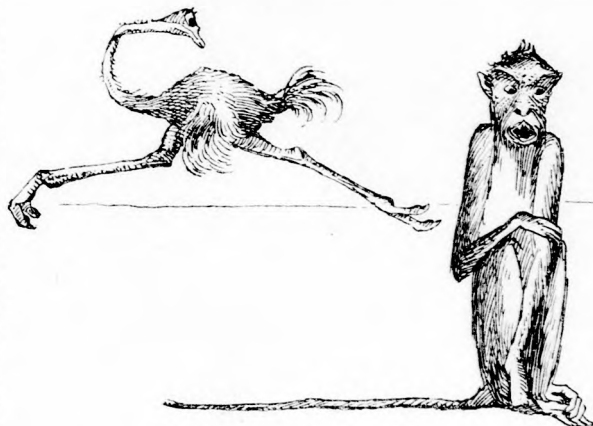
A strucz azonban, hosszas alvása után, nagy kedvét találta a nyargalásban és nem állt meg. Szegény Majmóczy már inkább holt volt, mint eleven, mikor a strucz végre megelégette a nyargalást és kiegyenesítette a nyakát.

Majmóczy egészen elzsibbadva, meggémberedve pottyant le a magasból s a hóvá pottyant, ott mozdulatlanul ülve maradt. Mert ha akart volna, sem tudott egyelőre mozdulni.

— Tetszik talán még egy kis sétanyargalás a puha toll-vánkoson? kérde a strucz.

— Ó, köszönöm! felelé Majmóczy lihegve, de nagyon udvariasan. — Azt hiszem, a mai napra elég volt. Nagyon szépen köszönöm a szives ajánlatot.

— Szolgállok máskor is, csak keress föl, szól a strucz gunyosan. Itt szoktam heverészni a homokban. Most már ismersz.

... MEGTAPOGATTA MAGÁT. (Lásd a 92. lapon.)

— Igen, persze... nagyon örvendek, hogy volt szerencsém.

A strucz elnyargalt. Majmóczy pedig még jó ideig üldögélt ott. Azután megtapogatta magát épkézláb van-e még e kellemetlen kaland után. (Lásd a képet a 91. lapon)

— No, úgy látszik nem morzsolta össze a csontjaimat. Micsoda rettenetes madár...

nem is tudtam, hogy ilyen is van. Talán azok a kis madarak is ekkorákra nőnek... vigyáznom kell, mert mi lesz belőlem, ha azok mind ilyen szörnyetegekké válnak, aztán kitöltik rajtam a boszujokat?

Ettől fogva Majmóczy nagyon illedelmesen viselkedett még a legkisebb madárkával szemben is. És soha sem keresett többé puha toll-vánkost, hogy azon heverésszen.

BALATON PARTJÁN.

*JAJ de szép víz a Balaton!
Ugy örülök ha, láthatom!*

*Partján finom, lágú a homok,
Benne vigan gázolhatok.*

*Huzd le, Bözsi, a czipőmet.
Itt meztláb sem hülök meg.*

*Homok-hegyet hordok össze,
Nem tudom, nem nagy vár lesz-e?*

*Sáncczal körül is árkolom,
Ad majd vizet a Balaton.*

*Vagy tán nem is ezen kezdem,
Jobb a séta bent a vízben.*

*Pajtásaim már ott járnak,
Intenek is, hogy rám várnak.*

*Megyek s Bözsi csöppet se félj:
Nem lesz bajom, a víz sekély.*

FLÓRA NAGYSÁD.

— Kicsi beszélyke. —

— FLÓRA nagysád! Flóra nagysád!

Flóra megállt, kissé kedvetlenül ránczolta össze a homlokát és nem felelt a Karcsi hívására.

— Flóra nagysád! szólt Karcsi újra s közelebb jött; nem volna-e kedvedre, ha neked is külön kertcskéd volna?

Már erre földerült a Flóra képe.

— Hogy ne! Nagyon szeretném! Adtok?

— Jőjj velem. Nekem és Nellikének

igen szép ker...
még neked is

Szaporán lép...
— Itt vagy...
külön elkerített...
Ez itt az én k...
likéé. Itt melle...

— Már hog...
dálkozva. Hisz...
darab kopár fö...

— Természe...
A te dolgod le...
Főlásod, megka...

— Ugyan h...
Flóra álmélko...
csinálják. Nem...
hát hogy teren...

Karcsi nagy...
— Nellike,
nem hiszi, hog...
mert hát ő ne...

Nellike épp...
és szintén nag...
nem nevetett. ...
valami oktalan...
fordult és duz...

Szegény Fló...
napja volt ott...
nyárra küldtél...
az első napon...
mivel hogy Fló...
fínyás kisasszo...
tak. Nem mint...
kodni akart vol...
Budapestről, f...
vagyonos szül...
nevelt, illedel...
mindenféle fal...
lan. Unoka-tes...
hamar megsze...
lált okot nehe...
a két tesvér...
valót a Flóra...
csodálkozott, ...
oktalanságot s...
persze nem ve...
és tájékoztatla...
mondat vele.

igen szép kertcskénk van . . . mellette még neked is telik.

Szaporán lépegettek a nagy kerten végig.

— Itt vagyunk már, szólt Karcsi, két külön elkerített kis kertcskénél megállva. Ez itt az én kertem . . . ez meg a Nellikéé. Itt mellette lehet a tiéd.

— Már hogy lehetne? kérdé Flóra csodálkozva. Hiszen itt nincs kert, ez csak egy darab kopár föld.

— Természetesen, felelt Karcsi nevetve. A te dolgod lesz, hogy kertcskévé alakítsd. Fölásod, megkapárod és virágot ültetsz bele.

— Ugyan hogy tehetném én azt? szólt Flóra álmélkodva. Hiszen azt a kertészek csinálják. Nem? Én nem vagyok kertész, hát hogy teremthessek virágot kertembe?

Karcsi nagyot nevetett.

— Nellike, hallottad? Flóra nagysád nem hiszi, hogy virágot varázsolhasson elő, mert hát ő nem kertész.

Nellike épp az öntöző kannával ért oda és szintén nagyot nevetett. Flóra azonban nem nevetett. Semmikép sem látta be, hogy valami oktalanságot mondott volna. Megfordult és duzzogva távozott.

Szegény Flóra nagysád még csak pár napja volt ott falun a néniéknél. Egész nyárra küldték oda a szülei s Karcsi már az első napon elnevezte Flóra nagysádnak, mivel hogy Flórának olyan nagyon városias finyás kisasszonyos modora és szokásai voltak. Nem mint ha igazán kényeskedni, finyászkodni akart volna; de eddig még alig volt kint Budapestről, falun soha sem járt és mint vagyonos szülék leánykája nagyon finoman nevelt, illedelmes, kedves gyermek volt, de mindenféle falusi dolgokban teljesen járatlan. Unoka-testvéreit, Nellikét és Karcsit, hamar megszerette, de épp oly hamar talált okot neheztelésre és busulásra is, mert a két tesvér mind-untalan talált nevetni valót a Flóra beszédén. Ő maga váltig csodálkozott, miért nevetnek, mikor semmi oktalanságot sem mondott; mert ő maga persze nem vette észre, hogy járatlansága és tájékozatlansága milyen furcsaságokat mondhat vele. Annál inkább észre vette

Karcsi, aki szeretett évdni és ingerkedni és mind-untalan csuffá tette a nagyvárosi rokont.

Nem akarták Nellike és Karcsi komolyan bántani kis rokonukat, de a gyakori évdésnek mégis mihamar az lett az eredménye, hogy Flóra meglehetősen rosszul érezte magát a néniéknél. Panaszkodni nem akart és büszkébb volt, hogy sem sirt volna; de kedvetlenségét nem tudta egészen elpalástolni.

A néni ezt észre vette és mihamar kitalálta az okát is; de hogy miképen segítsen rajta legjobban, nem tudta rögtön elhatározni.

Hiába parancsol rá Nellikére és Karcsira, hogy ne nevéssenek a Flóra beszédén; mert hiszen megesett biz' az, hogy maga a néni is elmosolyodott rajta.

Most is, amint a kertből vissza tértek a házba és oszonnához ültek, nagyot kaczagott Karcsi, mert Flóra, jóízűen kihörpintve a pompás tejet, fölkiáltott:

Itt sokkal jobb tej terem, mint nálunk Budapesten.

— Ohó, Flóra nagysád! szólt Karcsi nevetve. Még bizony el akarnád hitetni, hogy Budapesten tej is terem.

— Igen is, eleget láttam.

— Láttad? Nagyszerű! És miben terem ott a tej?

— Nagy bádóg-kannákban. Abból tölti a tejes ember a szakácsnének kannájába.

A néni is elmosolyodott, Karcsi pedig majd eldült nevetésben. De a néni aztán elcsitította, mondván:

— Természetes, hogy Budapesten nagy bádóg kannákban árulják a tejet. Ezen nincs mit nevetni. Flórácska bizonyosan tudja azt is, honnan kerül a tej a kannákba.

— Bizonyosan csinálja valaki és bele tölti, felelé Flóra.

Erre még nagyobb lett a nevetés, Flóra pedig fülig elvörösödött, szeme könybe lábadt és csodálkozva tapadt a két testvérré. Mit nevetnek már megint?

— Hahaha! Hihih! Budapesten bádógtelenek adják a tejet, szólt Nellike hahotázva.

— A vaj meg bizonyosan fán terem! tevé hozá Karcsi. Talán már láttál is ilyen vaj-termő fát, Flóra nagysád?

— No elég az ingerkedésből, gyerekek, szólt a néni. Flórácska még kis leány, nem látta és nem tanulta az ilyen gazdasági dolgokat.

Ezzel Flóra megmenekült a további ingerkedéstől, de semmi kedve sem volt, hogy oszonna után Karcival és Nellikével játszani menjen. A szobában maradt és elbulsultan üldögélt az ablaknál. Most már, a néni szavai után, maga is gyanította, hogy valami fonákságot mondott; tehát nem is veheti zokon, ha unoka-testvérei nevetnek rajta.

A néni oda ült melléje és nyájas szóval lassacskán egészen megnyerte a kis leány bizalmát, ki aztán így szólt:

— Eleinte haragudtam Karcira és Nellikére . . . de most már látom, hogy nincs igazam. Bizonyosan nagyon tudatlan vagyok . . . pedig nem vagyok sokkal kisebb náluknál . . . és ők már mindent tudnak. Ó, ugy szégyellem!

— No, no, kedvesem, ne bámuld oly nagyon a Karcsi és Nellike bölcsességét, felel a néni mosolyogva. Igaz, hogy te kissé nagyon is keveset hallottál és tanultál a falusi dolgokról, Karcsi és Nellike pedig nagyon jól ismerik ezeket, mert itt nőttek föl. De ha megfordítva te kérdegetnéd ki őket budapesti dolgokról, alkalmasint ropantul tudatlanoknak találnád őket.

Flóra meglepetten nézett föl és egészen megvigasztalódva mosolygott.

— Az ám . . . erre nem is gondoltam.

Mivel azonban jó szivü és kedves leányka volt, nem is gondolt tovább erre és éppen nem azon járt az esze, hogy most már ő fogja megboszantani és nevetni kis rokonait; inkább felsóhajtott:

— Azért mégis röstellem, hogy annyit nevetnek rajtam.

— Rosszul teszik. De ha egyszerűen megtiltom, az nem sokat ér, mert sokszor bizony nem is tehetnek róla, mikor valami nagyon furcsát hallanak. Hanem volna egy módja, hogy kifoghass rajtok.

— Jaj, de szeretném, ha lehetne!

— Csakhogy az egy kis áldozattal jár. Nagyon korán kellene minden nap fölkelned.

— Megteszem szívesen, csak . . . csak fölébredjek.

— Fölkelhetlek. Én, mint afféle falusi gazdasszony, korán kelek.

Jó ideig sugtak-bugtak a néni és Flóra s egyre jobban földerült a kis leány képe.

— Csak észre ne vegye az a szemes Karcsi!

— Nem szólunk neki. És engedjük, hogy sokáig aludjanak.

Másnap reggel Flóra és a néni már korán kint voltak a házból. Es harmadnap meg azután is. Flóra elkísérte a néni az istállóba, a baromfi-udvarra, a kertbe és figyelmesen hallgatta a magyarázatokat. Megismerkedett mindenféle gadasszonykodási, kertészeti dolgokkal és most már maga nevetett magán, ha vissza emlékezett rá, hogy azelőtt milyen furcsákat beszélt.

Nem nevetett Karcsi. Inkább csodálkozott és csóválta a fejét.

— Mi történt ezzel a Flóra nagysámmal? Már soha sem lehet semmi bolondságon rajta kapni. Egyszerre csak mindent tud . . . a kertecskéje ma-holnap szebb lesz az enyémmél.

De még rosszabb is következett. Flóra nagysád, akinek most már mindig nagyon jó kedve volt, emlegetni kezdett mindenféle budapesti nagyvárosi dolgokat, melyeknek Karcsi és Nellike a hírét sem hallották. Ötöltek-hatoltak és röstelkedve vallották meg erről is, arról is, hogy azt sem tudják, micsoda. És nagyon szerények lettek, mert ime teljesen megfordult a koczka . . . Milyen tudatlan falusi gyerekek ők ketten Flórával szemben!

Flórácska azonban, miután kétszer-háromszor megrézfálta őket, egyszer aztán vidáman mondá:

— Soha se rösteljétek, hiszen még soha sem jártatok Budapesten. Ezentul, ha a nagyvárosi dolgokról mesélek, meg is magyarázom. Ezzel hálálom meg a mamátnak, a mit velem tett.

És elmondta, hogy hetek óta minden reggel valóságos leczkét vett a falusi dolgok-

ból, azért t
Nellike meg

— Igen
a helyes, ha
kell másna
jasan meg
cselekszünk

HÜ

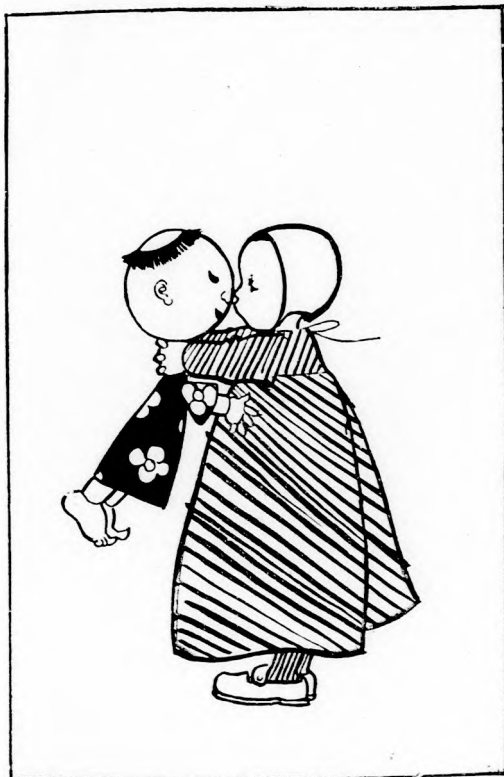
Ó TE k
Még azt
Hogy te
Söt hogy

Bánom
Az én k
Megsók
S nekem

ból, azért tud már egyet mást. Karcsi és Nellike megint csak röstellkedtek egy kicsit.

— Igen . . . persze . . . az lett volna a helyes, ha mi tesszük azt. Nem nevetni kell másnak a járatlanságain, hanem nyájasan meg kell őt oktatni. No, ezentul így cselekszünk egymással kölcsönösen!

HÜSÉGES SZERETET.

*Ó TE kedves, drága buba!
Még azt mondják a faluba,
Hogy te nem vagy csöppet sem szép,
Sőt hogy csunya vagy szörnyűkép.*

*Bánom is én, ha azt mondják!
Az én kedvem' el nem rontják.
Megcsókollak dédelgetlek
S nekem szép vagy, mert — szeretlek.*

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

*A »KIS LAP« LIII. köt. 3-dik számában
közölt képrejtvény megfejtése:*

Aladár.

Helyesen fejtették meg: Pávai Vajna Gabriella, Vizoly Blanka, Kis Károly, Fáy Endre és Árpád, Augenfeld Margit, Weisz Mariska és Sándor, Glatz Ernő, Tömöröy Jenő, Kölber Anna, Ohrenstein Klára, ifj. Muraközy Károly, Spolarich Leó, Sier Friczike, Toldy Ilonka és Ferike, Graefl Márta és Paula, Krivány Dini és Jankó, Paczelt Mariska, Korbuly Józsika, Preisach Frida, Ester házy Erzsébetke, Bódy Ödön, Bogyay Ernő, Kazy Livia, Bejczy Irma, Pollák Karolina, Vilmos és Lajos, Berényi Irmus, Vidovich Ernő, Kovásznay Sándor, Czukor Gyula, Kovalóczy Rudi, Pilz Erika és Felice, Wagner Eveline, Koronthály Zoltán, Hager Ottó, Bencsik Mariska, Lóránt Ella, Császár Eerenz, Hepp Ernő, Pirnitzer testvérek, Heszke Irmus, ifj. Bécsy Lajoska, Lukácsy Lipót, Meszleny Ella, Marsovszky Imre (vonalozd meg a papirosodat, amíg nem tudsz egyenes sort vetni. *F. b.*), Zubor Imre, Fleischmann testvérek, Jurenák Ferencz, Barts Giza és Josefine, Hanusz Mariska, Galter Frigyes, Hutter Lajos, Pethő Zolika, Balogh Andorka, Schwarz József és Béla, Danielisz Margit, Jenő és Sándor, Kuliszeky Aranka, ifj. Körösi Károly, Sugár Kálmán, Stein Lajos, Benedek Dávid, Markovics Ignác, Abonyi Tibor, Bohrandt Lajos, Diemár Kálmán, Fuchs István, Badics Gizi, Zakár Jenő, Lányi Rudolf, Rátz Vilma, Ottó és Sándor, Arendt Emilke, Kloos Gizella, Grynaeus Ida, Kálmár Rózsika, Szmracsányi Imre, Virághalmi Juliska, Altstock Hugó, Záborszky Mariska és Dezső, Angyal Irma, Baranyai Zoltán, Lázár Mariska és Etelka, Lőrinczy Mariska, Scharff Gyula, Schröder Sándor és Keresztes Gyula, Dobay Andor, Szilágyi Erzsike, Herczegh Malvina, Mittelmann Adél, Mérey Ágosta, Győry Géza és Pál, Kocsis Gizella, Boros Emmike, ifj. Kriegner Kálmán, Szilágyi Elizke és Misike, Ábrahám Adrienne, Ghillány Sándor, Veisz Erzsike, Szamek Margit és Zoltán, Kerbolt Ilona és Váli, Dukesz Anna és István, Bachschitz Jenő, Nagy Kálmán, Farkas testvérek, Rétyai Vilma és Miczi, Herendi Böske, Bornemisza Józsika, Herczeg Ilona és Albert, Fürst Jolán és Ella, Bachrach Mátyás, Kiss Pál, Gyenes Zoltán, Keresztély Ernő, Roheim Rózsa, Tóth Mariska, Lenck Emil, Freund Imre, Neumann Lajos, Vidakovich Mária és Kanyó Margit, Marczali Bözse és Póli, Rakovszky Zsófia (a saját írásod? *F. b.*), Gerlóczy Edith, Vataj Miczi, Poszvék Rudolf, Bolyó Pálma és Károly, Gáldonyi Mariska és Miklós, Rosenbaum Blanka, Tichy Kálmán, Bartheldy Márta, gr. Degenfeld Ilka, Girardi Margit, Mészáros testvérek, Czagány Mariska és Misi, Veress Gizike, Goldmann Pali.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörtén-
vén, nyertes lett *Kis Károly*. *Budapesten*, kinek
a jutalom-könyvet (*A természet három országa*),
írta *Martin*, a magyar ifjuság számára, különös
tekintettel Magyarországra, átdolgozta *dr. Dulácska*
Géza, 32 táblán 262 színes ábrával és fametsze-
tekkel, színes kemény táblába kötve) a kiadó-hiva-
tal megküldi.

*

A »*Kis Lap*« LIII. köt. 2-ik számában közölt
rejtvény megfejtését még beküldték: *Mágyor Béla*,
Vidakovich Mária és *Kanyó Margit*, *Roheim Ró-
zsa*, *Steiner Sándor*, *Rétay Vilma* és *Miczi*, *Veisz*
Erzsike.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Farkas testvérek. Hogy ne emlékezném arra
a kedves helyre, ahol gyermek-korom boldog éveit
éltem? Azóta is többször jártam ott, kedves jó
barátok látogatására. Hogy te is »aranyos kis
város«-nak találd, örömemre szolgál. — **Szilágyi**
Elizke és **Misike**. A »*Büvös ajándékok*« című
mesés történet még csak épp megkezdődött és
persze, hogy még jócskán el fog tartani. Hogy
hány számra fog terjedni? azt most még meg
sem határozhatom, mert ez a többi közlemények-
től is függ. — **Altstok Hugó**. Megfejtést levelező
lapon is beküldhetsz. A levelező lap épp az ilyen
rövidebb közleményekre való, melyeknél nem baj,
ha mások is olvassák. — **Roheim Rózsa**. Ha a
neved nem volt a megfejtők lajstromában, jele,
hogy leveled nem jutott el hozzám. — **Steiner**
Sándor. Azt kívánod: figyelmeztesselek, mikor
az előfizetésed lejár. Ezt már csak azért sem tehe-
tem, mert nem tudom, mikor jár le. Sokszor meg-
magyaráztam már, hogy Forgó bácsi csak a lap
szerkesztésével foglalkozik, a lap szellemi tartal-
máról gondoskodik; az előfizetések kezelése, a lap
szétküldése stb. pedig a *kiadó-hivatal* dolga. Tehát
csak a *kiadó-hivatal* teljesíthetné kérésedet, csak-
hogy az is bajosan vállalkozhatnék rá, hogy az
előfizetőket egyenként figyelmeztetgesse, kinek mi-
kor jár le az előfizetése. Hiszen azt ugyis tudja
minden előfizető, nyugtatványt is kap róla. —
Csorba Menyhért és **János**. Megelégedésemre
szolgál, hogy ti is örömeteket találjátok a »*Kis*
Lap«-ban. Sokad-magatokkal vagytok így és remé-
lem, hova-tovább mind-inkább megszeretitek. —
Granitz Manó és **Ödön**. Az »elkuszált nevek«
közt olyanok vannak, melyeket már közöltem,
aztán olyanok is, melyek nem közlésre valók.
A »szélmalom« rejtvénynek pedig az a hibája,
hogy ugyan-azt a mondatot ismétli egy szó vál-
toztatással. Próbálkozzatok újra, gondosabb szer-
kesztéssel. — **Ifj. Lukácsy Lipót**. Hogy a lovag-
lás nem veszedelmes-e? Baleset kocsin, kerékpáron,
de még gyalogosan is érheti az embert, tehát
lőhátan is; de különben a lovaglás nem veszedel-

mes annak, aki — tud lovagolni és meg van hozzá
a kellő ereje. Mert a ló kormányzásához gyakran
nagy erő szükséges. Hogy te milyen erős legény
vagy, nem tudom, tehát tanácsot sem adhatok;
de ügyes magyar fiu, hozzá értő férfi vezetése mel-
lett, hamar rá kap a lóra, kezdetben persze csak
jámborabb fajtára. — **Vidakovich Mária**. Egy
kis nyomdász-gyerek huzza ki a kucsmából. —
Nagy Kálmán. Minden kis olvasóm beküldheti
hozzám mindenféle dolgozatát. De azt hogyan
igérhetném előre és látatlanba, hogy elfogadom,
közölni fogom? Ezt csak elolvasás után dönthe-
tem el. — **Rétay Vilma** és **Miczi**. Nem nagy baj,
ha kissé késtek is a megfejtés beküldésével. Csak
üdüljetek a jó falusi levegőn és gyűjtsetek erőt
az iskolai szorgalom idejére. Üdvözöllek! — **Gi-
rardi Margit**. Kedves soraidra csak ismétlhetem:
szívesen foglak látni. — **Stein Lajos**. A »Rejtett
név« rejtvényed egészen hibásan van szerkesztve,
mert ilyen rejtvényben a kiegészítendő szavaknak
már maguknak is önálló értelemmel bíró szavak-
nak kell lenniök, még pedig lehetőleg olyanoknak,
hogy egy-egy betűvel többféle önálló szót lehessen
belőlük alkotni, tehát a megfejtőnek fejtörést
okozzon, melyik a helyes; pl. az *ék* szóból lehet
pék, *szék*, *fék*, *lék* stb. A te rejtvényed szavainak
nincs értelmök, ellenben mindenki rögtön tudja,
milyen betűvel egészítendő ki, mert ki lehetne
kétségben, hogy az »omárom«-hoz vagy »unkács«-
hoz milyen betű hiányzik? Ezt azért magyaráztam
meg tüzetesebben, hogy, ha újra próbálkozol, tud-
jad, hogyan fogj hozzá. A »szélmalom« rejtvény is
hibás, mert egyik ágában kevesebb a betű, mint
a többiben. A mi pedig kérdésedet illeti: hála
istennek nem vagyok beteg. — **Kresz Károly**.
A pályázatot illető kérdésedre a »*Kis Lap*«-ban
megtalálod a választ. Az elmaradt számok dolgá-
ban azonnal a *kiadó-hivatalhoz* kellett volna for-
dulnod, melynek most átadtam soraidat, s mely
bizonytal rendbe hozza a dolgot. — **Tichy**
Kálmán. Csak vigadj a szép kertben élvezd a
»*Kis Lap*«-ot és majd a jó gyümölcsöt is, irni
pedig akkor írd Forgó bácsinak, amikor kedved
tartja. Tudom én, hogy szeretnek kis hiveim, ha
nem irnak is. — **Kövér Miczike**. A kör-rejtvény-
ben az a hiba, hogy a *cz* két betűnek van feltün-
tetve; már a *zs-t* csak egy betűnek számítottad
(s helyesen). Igazítva küld be újra. — *Több levél-
ről a jövő számban.*

LEVELEZÉST ÓHAJT:

Goldmann Pali (Vámos-Györkön) *Pick Miczi*-
kével.

ROVÁS.

Figyelembe nem vehetem *G. E.* levelét, mely
rongyos szélü, gyürött, tépett papiros-darab;
Gr. L. levelét pedig azért, mert ismételt figyel-
meztetésem daczára, czeruzával van írva.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapest.

